

Anomalin

Diskussionerna pågick för fullt mellan eleverna vid en tid som närmast skulle kunna betecknas som eftermiddag. Huruvida det verkligen var eftermiddag eller inte kunde jag inte avgöra. Jag hade för länge sedan övergivit tanken på att jag skulle besitta förmågan att med absolut säkerhet veta om så var fallet. Jag visste inte ens längre om jag hade goda skäl för att tro att det var så. Den till synes vanliga föreställningen att det fanns något vi skulle kalla en dygnscykel, där gryning, middag, skymning och natt återföljdes av gryning, middag, skymning och natt i ett ständigt upprepande mönster, dygn efter dygn, tycktes inte vara självklar enligt mitt sätt att se. Mitt minne, visserligen inte något jag litade på till fullo men ändå, sade mig att vissa gånger efterträddes gryningen av återkommande natt utan någon dag däremellan, och natten kunde efterföljas av gnistrande solsken, utan någon som helst gradvis övergång vi skulle kunna kalla gryning.

De flesta eleverna i klassrummet tycktes, så vitt jag kunde se, uppfatta saker något annorlunda. De menade sig leva i en cyklisk värld, en värld av upprepning, och en värld där det existerade vissa givna principer som allting inrättade sig efter. Jag undvek att opponera mig utan lyssnade uppmärksamt, i ett försök att komma underfund med vad de menade. Dock blev diskussionen med tiden rätt förutsägbar och tröttsam, inget nytt tillfördes som jag förut inte kände till. Och därmed fick jag inga nya verktyg för att ifrågasätta mina egna uppfattningar. Tro dock inte att jag allvarligt ifrågasatte min syn på världen! Jag tycktes bara inte finna några goda skäl till att ändra mig i det avseendet.

Jag övergav således mina diskussionskamrater och gav mig av på en vandring genom det som verkade vara skolan. Väggarna skimrade i en blåaktig luminans. Här och var uppstod pulserande färgmönster på ett sådant sätt att de förde tankarna till något organiskt och levande. Jag kunde inte upphöra att förundras över att jag befann mig här, och ingen annanstans. Jag trivdes, det

kunde jag inte förneka. Just då reagerade jag på omgivningen med en slags upprymd fascination. Jag dristade mig till och med till tanken att kanske var meningen att jag skulle vara just där jag var, att det var någon intention bakom, kanske min egen. Sådana tankar var dock inte mer än spekulationer och ganska betydelselösa i sammanhanget. Oavsett intentionen var jag ju där jag var, och jag njöt av det.

Inte långt borta från mig materialiserade sig en form i väggen. Jag beskådade noga detta fenomen, inte förvånad över vad som skedde, men osäker på vad som skulle hända. En dörr. Jag öppnade den och steg in. Jag befann mig i ett rum jag aldrig varit i förut. Även här upplystes interiören av ett blåaktigt sken. Möblerna var av vad jag skulle beteckna som ett klassiskt snitt. Av detta ska ni inte tro att jag tror att det existerat något vi kan kalla "den klassiska perioden", utan snarare att jag här väljer att kategorisera saker på ett visst sätt för att någon ska förstå vad jag syftar på. Jag åtnjöt den formidabla elegansen, hantverket, ådringarna i träet, passionen som lagts ner i skapelseprocessen. Det kan verka underligt för vissa, men jag tror inte att möblerna uppstått ur intet. Bara för att jag hittills inte kunnat observera att en möbel skapats betyder det inte att den inte gjort det. Det fanns olika teorier om detta. Kanske hade det någon gång någonstans existerat en verklig möbelmakare, med kunskaperna, verktygen, och materialet tillgängligt för att tillverka en sådan märkvärdig pryl. En iakttagare, som uppskattat det han sett, hade kanske beslutat sig för att föreviga detta genom att lagra informationen om möbelen i en slags databank, tillgänglig för framtida generationer. Och det är utifrån denna databank som nu möblerna som materialiseras hämtas. Jag tror dock inte på detta att det faktiskt existerat en klassisk period, jag tror snarare på hypotesen att detta är en skapelse av fantasin. De verktyg som den eventuelle möbelmakaren använde var hans egna tankar och känslor, inspirerad av andra fantasier, i en kedja av oavbruten mental stimulans.

Jag har inte sett några bevis för en klassisk period, däremot har jag iaktagit mina diskussionskamraters ofattbara förmåga att

fabrisera och uppfinna, så till den grad att man med rätta kan kalla det makalöst!

Jag satte mig ned i en av fåtöljerna och väntade. En ny form materialiserade sig i rummet. En lucka i taket. Luckan öppnades och en stege matades ner från vad som verkade vara en övervåning. Min nyfikenhet inför detta fenomen var något sval. Jag hade just satt mig ner i fåtöljen och utforskat tillräckligt. Nu visade det sig dock att en av mina klasskamrater kom nerför stegen, glad i hågen. Något hade han troligtvis upplevt av det goda slaget, för han brukade inte vara så här glad.

- "Ni skulle inte tro era ögon!", sa han och strålade.
- "Hur kan det det komma sig?", undrade jag.
- "Det finns något ni inte räknat med. En faktor X, en anomali!"
- "Vad kan det vara måntro?"

Nog för att våra fantasier trots allt hade begränsningar men jag var uppriktigt skeptisk till att min klasskamrat hade något verkligt nytt att komma med. Något av större betydelse vill säga.

- "Det går inte att förklara. Du måste se det själv."
- "Jag är inte övertygad. Och jag sitter bra där jag sitter."
- "Vill du verkligen gå misste om möjligheten att se något alldeles storslaget, något som kan tillföra något unikt till våran diskussionsprocess?"
- "Problemet är inte att det unika saknas, snarare att vi inte kan dra några vettiga slutsatser från det vi observerat. Jag förbir skeptisk."

- "Och om jag säger dig att detta är annorlunda. Att detta är något unikt, som kanske kan leda till ett framsteg i vårt teoriskapande."
- "Hur många gånger har du och andra inte sagt det! Ni finner mönster varav inget kan impliceras, för de mönster ni funnit upplöses av andra observationer."
- "Tråkmåns. Jag tänker i alla fall meddela de andra."

Lika snabbt som han hade kommit försvann han uppför stegen och luckan stängdes. Formen av luckan som uppstått försvann en stund senare.

Tid för eftertanke. Skulle jag för tillfället ge upp alla mina försök till att begripa var jag hamnat och varför? Alla spekulationer tycktes fruktlösa. Mina behov tillgodoseddes mer än väl. Jag hade vänner, en vacker omgivning, överraskningens glädje och en låda med goda cigarrer. Jag kunde komma och gå precis som jag ville, inom vissa gränser. Men det gick inte att komma ifrån. Tankarna malde. Även detta, att förstå världen och sin plats i den, var en del av de behov jag tydligen hade.

Anomalin...

Tänk om min kamrat faktiskt sett något som skulle kunna förändra min syn på saker och ting? Något som faktiskt skulle leda oss någonvart. Trots min erfarenhet av att så mycket sällan var fallet, fanns det något inom mig som inte kunde låta bli att lockas av möjligheten. Detta osäkerhetsmoment, den lilla frestande osannolikheten! En känsla av ånger inför det faktum att jag inte gått uppför stegen uppstod. Dock bar jag på en viss intellektuell stolthet och insåg att jag förr eller senare troligen ändå skulle få reda på vad han upptäckt.

Jag respekterade min kamrat för den han var. Han var nyanländ på skolan och hade ännu mycket att lära. Fråga mig dock inte hur han hamnat här! Ingen visste varifrån någon kom även om teorierna var många. Vi stötte på varandra, titt som tätt,

och ibland fanns en ny individ bland oss, någon vi aldrig tidigare sett. De nya tenderade att vara "gröna", det vill säga deras spekulationshysteri var ivrigare än de mer erfarnas, och de var mer benägna att tro på sina teorier. Ju mer man lärde sig om skolan desto mer oförutsägbar blev den. De teorier man skapade från början började med tiden visa sig allt mer ohållbara, eftersom skolan i sin "fantasifullhet" uppvisade anomalier som fick de gamla hypoteserna att verka orimliga.

Nåväl. Jag visste åtminstone att upplevelsen existerade och jag mådde relativt bra, d.v.s det existerade allt som oftast en känsla av belåtenhet. När behovet efter svar blev alltför stort fanns det för det mesta något att ta sin tillflykt till, som ett schackparti, eller ett hysteriskt skämt.

Humorn skulle med tiden visa sig bli alltmer viktig. Speciellt den humor som riktades mot våra tafatta försök att förstå något alls. Skratt avlöste skratt, det skålades i glasen och mina diskussionskamrater vred sig i fåtöljerna.

Varför klaga?